

แสงบุญละบาป

หลวงพ่อชา สุภัทโท

เอ้า ญาติโยมทั้งหลายให้นั่งตามสบายนะ เออ เคารพทาง
กายเราก็เคารพมาแล้ว ต่อนี้ไปก็วางมือตามสบายเลย นั่งสมาธิ
เลย นั่งสมาธิ วันนี้การแสดงธรรมวันนี้จงพากันตั้งใจพาใจให้อยู่
ในความสงบทุกคน วันนี้เป็นวาระที่สุดท้ายของเราแล้วนะ เหลือ
เท่านั้นแหละ เหลือแต่ฟังเทศน์เท่านั้น แล้วก็ขอขอบคุณที่ญาติโยม
ทั้งหลายที่ได้อุตสาหะพยายามมา ก็มีคุณอาคมเป็นหัวหน้ามา
ทุกปี เป็นหัวหน้าที่มาที่นำญาติพี่น้องมาชมในปีนี้ แต่
จุดประสงค์นั้นก็มียู่ที่ว่า จะพยายามกันมาทำบุญ ทุกเวลาทุก
ครั้ง มากี่มาทำบุญกัน ไม่ใช่จะมาเล่น อาตมาเห็นประโยชน์นี้
เรียกว่ามาทำบุญกัน มาเอาบุญกัน มาเอาบุญกัน เป็นผู้รู้จัก
บุญ มาเอาบุญมันถึงได้บุญ

วันนี้ก็พากันได้บุญแล้ว ตั้งใจมาเคารพคารวะพระเจ้า
พระสงฆ์ในป่า เป็นเอก ก็ คุณอาคมผู้อำนวยการสั่ง เป็น
ประธานมาทุกครั้งเพื่อจะมาสมทบสร้างพระอุโบสถในวัดหนอง

ป่าพง ซึ่งเป็นพระอุโบสถที่แปลกเค้า แต่ว่ามันไม่สวยไม่งาม
หรือก แต่ว่ามันแปลกเค้า ตัวเค้าเองก็ไม่ใช่ใคร ใครก็ไม่ใช่เค้า
อันนี้ก็ไม่รู้ว่าจะเกิดมาโดยวิธีอะไรก็ไม่รู้ หรือว่าจะเป็นเพราะ
เหตุการณ์อะไรต่างๆก็ไม่รู้ วัดป่าพงที่มีพระเมื่อนอกมาอยู่เยอะ
เลย ผสมผสมกันเข้า มาสร้างโบสถ์ขึ้นมาก็แปรไปอย่างอื่นซะ อัน
นี้เป็นจุดสำคัญของพุทธศาสนา เป็นมูลฐานที่จะสร้างพระขึ้นใน
พระอุโบสถ ทุกคน กุลบุตร กุลธิดาเราทั้งหลายนั้นนะ จะ
อุปสมบทเป็นพระภิกษุในพุทธศาสนา นี้ จะต้องอาศัยอุโบสถ
โรงอุโบสถที่เรียกว่าเสมา

อันคนไทยเราทั้งหลายทั่วประเทศ ท้าวอาณาจักรไทย มี
ความรู้สึกรู้สึกว่าได้กระทำความดี ได้สร้างโบสถ์นี้ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มา
ก็ดีอกดีใจนี้กว่าได้บุญ เพราะว่าเราทุกคนนับถือพุทธศาสนาอยู่
แล้ว ก็เรียกว่าสร้างวัดอุส่วนหนึ่งไว้ สมมุติเป็นวัดอุส่วนหนึ่ง
เป็นรากฐาน กุลบุตร กุลธิดาทั้งหลายอยากจะมาบวช อยากจะ
มาอุปสมบทตรงนี้ก็ง่ายสบาย เป็นของสาธารณประโยชน์ ใคร
มีศรัทธา มีความปรารถนาจะมาอุปสมบทในที่นี้ ไม่มีเรื่องจะ

ขัดขวางอะไร ยินดี โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บวชในวัดป่าพงเนี่ย
อาตมาเลยทำให้มันง่ายขึ้น ให้มันง่ายขึ้น คือใครอยากจะทำ
กองบวชก็เอาปัจจัยมา จบแล้วจบอีกแล้วที่ว่า ข้าพเจ้าขอจะ
สร้างกองบวชเท่านี้ก็ป็นกองบวชแล้ว ส่วนที่จะบวชเป็นพระ
เป็นหน้าที่ของพระอุปัชฌาย์ อาตมาอยากจะทำบวชไว้มันซะ ไม่
ต้องแห่ ไม่ต้องมีพิธีรดองอะไรมากมายเลย ง่าย ง่ายที่สุด
โดยมากอาตมาบวชไม่ค่อยบอกใครด้วย สองทุ่มสามทุ่มก็
นิมนต์พระบวชกันเงียบๆอย่างเนี่ย บวชให้มีความบริสุทธิ์ ใส
บวชมันไม่สำคัญหรอก มันสำคัญที่บวชมาแล้ว

ดังนั้นให้เข้าใจทุกคนว่าชาวญาติโยมในพระนครหลวงมา
วันนี้ ก็นึกว่ามาสร้างวัดถุอันหนึ่งซึ่งเป็นรากฐานของพุทธศาสนา
นั้น ได้บุญ ทำแล้วก็ได้บุญ เมื่อจะมาก็มีบุญ เมื่อมาถึงแล้วก็มี
บุญ เมื่อทำไปแล้วก็มีบุญ คือใจสบาย ใจดี ใจปลอดโปร่ง ไม่
สงสัย พรรณนาถึงการให้ทานนี้ มันได้บุญ ถ้าเราเอาของให้คน
สงเคราะห์คน ช่วยคน ทำแล้วก็ดีใจ บุญที่เราเห็นง่ายๆ ถ้าเราไป
ขโมยของเค้ามานั้นได้บาป ไม่สบายใจ ต่างกัน เมื่อคิดจะทำก็

เป็นบาป เมื่อทำอยู่ก็เป็นบาป เมื่อทำไปแล้วก็เป็นบาป คือมัน
เดือดร้อนไม่สบายใจนั่นเอง เรียกว่าบาป

อันนี้การกระทำบุญวันนี้ วันนี้เรียกว่าการกระทำบุญกัน คน
รู้จักบุญจึงทำบุญ จึงได้บุญ คนไม่รู้จักบาป ละบาปไม่ได้ ก็ได้
ความว่าพวกชาวนครหลวงนั้นเป็นผู้มีเหตุ ตาดีในสมัยนี้
สมัยก่อนตั้งแต่ออกปฏิบัติใหม่ๆ กรรมฐานอยู่ในป่าตั้งแต่พระ
อาจารย์มันเป็นหัวหน้ามาแล้วนะ ไม่ค่อยมีใครเข้ามาในป่า ไม่
รู้จักอยู่ในป่า ถึงบัดนี้พวกชาวนครหลวงเราเข้าป่ากัน เข้าป่ากัน
ป่าเนี่ยมันเป็นเหตุอันหนึ่งเช่นญาติโยมมาวัดป่าพงวันเนี่ย เห็น
สิ่งที่ไม่เคยเห็น ได้ยินสิ่งที่ไม่เคยได้ยิน แปลกหูแปลกตา เห็นมัย
ไบไม่นะ มันเรียราดอยู่ในวัด เราเห็นมัย ในกรุงเทพฯมีหรือเปล่าก็
ไม่รู้ เรามาเดินในป่า จิตเรามันก็แปลก พอมาอยู่ในป่าเห็น
สภาพต่างๆมันเปลี่ยนไปๆนั้น จิตเราก็เปลี่ยนไปด้วย สถานที่ใน
ป่านี้เป็นสถานที่พระพุทธเจ้าของเราในอดีตเกิดขึ้นมา แล้วตรัส
รู้ก็ในป่า แสดงธรรมจักรเป็นไปในป่า นิพพานก็ในป่า ป่านี้เป็น

สถานที่ทางพุทธบริษัทเราทั้งหลายคือตามมาตั้งแต่พุทธกาล
มาแล้ว

บัดนี้ฉะนั้นวันนี้ขอโยมทุกๆคนจงให้มีความดีอกดีใจที่เรา
ได้มาทำบุญกัน มันเป็นบุญ โดยมากทุกวันนี้คนทำบุญไม่ค่อย
รู้จักบุญกัน ทำเพื่อความสนุก ทำเพื่อความสนาน หาวว่ามันได้
สนุกสนาน ได้รื่นเริงบันเทิงใจแล้ว ก็เรียกว่าบุญ บุญนี้ไม่ใช่
อย่างนั้น บุญนี้เมื่อการกระทำที่ถูกต้อง มันถึงเกิดบุญเกิดกุศล
ดีก็ดีที่ถูกต้อง การกระทำก็ทำที่ถูกต้อง ดีที่ไม่ถูกต้องมันก็เป็น
โทษ ไม่ใช่การกระทำบุญ ดีที่ไม่ถูกต้องมันเกิดโทษ ดีที่ถูกต้อง
เป็นดีที่ปราศจากโทษ เป็นดีในพุทธศาสนา มิฉะนั้นการกระทำ
บุญก็ได้บุญแล้ว บัดนี้อาตมาจะอธิบายธรรมะให้ฟังต่อไป ให้
สร้างกุศล บุญมันก็เป็นอย่างหนึ่ง กุศลมันก็เป็นอย่างหนึ่ง เรา
รวมเรียกกันว่าบุญกุศล บุญนี้มันมีความสงบในวงแคบ บุญนี้
มันมีความสงบในวงแคบ มันมีประโยชน์อยู่ก็จริงแต่อยู่ในวงอัน
แคบ โดยมากคนทำบุญก็มุ่งบุญเท่านั้นแหละ คือหาสิ่งที่ชอบใจ
หาสิ่งที่สบายใจ ใ้ความสบายใจนี้ มันผิดแต่เราชอบอยู่ แต่เรา

ทำแล้วเราก็สบายใจ อันนั้นมันก็ไม่ใช่บุญแล้ว ฉะนั้นถ้ารวม
เรียกชื่อว่าบุญกุศลนี้ ให้สาธุชนเราทั้งหลายนั้นนะ ให้ทำควบกัน
ไป

กุศลนั้นคือฉลาด บุญเกิดจากศรัทธา บุญเกิดจากศรัทธา
กุศลเกิดจากความฉลาดคือปัญญา เรียกว่าบุญกุศล ทั้งเราหา
ความฉลาด ทั้งเรามีบุญ คนไม่รู้จักบุญ ทำบุญก็พบแต่บาป คน
ไม่รู้จักบาปก็เห็นบาปนั้นเป็นบุญ คนไม่รู้จักผิดก็เห็นผิดนั้นเป็น
ถูก มันเป็นอย่างนี้ ฉะนั้นทุกคนจะทำบุญถึงบุญจริงๆนะน้อย
เหลือเกิน เอาไปทิ้งอย่างอื่นเสียมาก สิ่งที่เป็นบุญนะนิดเดียว
แล้วไม่รู้จักด้วย แต่เอาชื่อของบุญนะไปป้ายเข้าไปว่าเป็นบุญ
อันนี้มันก็ลำบากอยู่เหมือนกันแหละ เราเป็นพุทธบริษัท ทั้ง
คฤหัสถ์และบรรพชิต เป็นผู้ที่มีศรัทธาอ่อนความเชื่อความเข้าใจ
ในพุทธศาสนา นี้ จึงเป็นผู้ฉลาดในการกระทำ เมื่อเป็นคนฉลาด
รู้จักผิดจักถูกนี้แหละ มันมีความสงบอย่างที่ว่าหวังเลยทีเดียว บุญ
คือความสุข กุศลคือความฉลาด ถ้าพวกเราทุกคนจะประกอบ
กิจการงานอันใดก็ตาม ถ้าปราศจากปัญญาแล้ว การงานอันนั้น

ไม่สัมฤทธิ์ประโยชน์ หรือสัมฤทธิ์ก็ไม่สมบูรณ์บริบูรณ์ เพราะปราศจากปัญญา การกระทำบุญนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น เป็นผู้มีศรัทธาแล้ว ศรัทธานั้นต้องประกอบด้วยปัญญา ถ้าศรัทธาที่ไม่ประกอบด้วยปัญญาแล้ว ก็เป็นศรัทธาที่โง่ เป็นศรัทธาที่ปราศจากปัญญา เป็นศรัทธาที่ไม่ได้อยู่ในขอบเขตของพุทธศาสนา โดยมากเป็นอย่างนั้น เมื่อปัญญาเกิดเป็นบุญ บุญเป็นเหตุให้เกิดกุศล มีความฉลาดในการกระทำ รับรองในการพูด ในการกระทำ ในการคิดของเจ้าของให้รู้จัก

ตั้งแต่วันนี้เป็นวันที่พวกญาติโยมทั้งหลายชาวพระนครมาทำบุญกัน มุ่งมาทำบุญกัน มุ่งมาสร้างกุศลขึ้นมาในจิตใจของเจ้าของ ทำไมเราถึงทำบุญกัน ทำไมท่านจึงให้ทำบุญ ทำไมท่านจึงให้มีความฉลาด เพราะว่าสิ่งทั้งหลายทั้งปวงนั้นนะซึ่งเราประกอบมาในบ้านของเรา ในเมืองของเรา สิ่งที่เราเกิดมานี้มัน เป็นวิบาก กรรมเก่าที่เราสร้างไว้ สิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่พร้อมมานี้ มันเป็นวิบากคือกรรมเก่า เช่นพวกเราทุกๆคนนั้นนะ เราจะเห็นกันได้ง่ายๆ ทำไมไม่เหมือนกัน ทำไมไม่มีความสุขทุกข์ไม่

เหมือนกัน เพราะอะไร นี่เราจะสังเกตได้ง่ายๆ เราก็เป็นคน
เหมือนกัน มีตาเหมือนกัน มีหูเหมือนกัน มีสภาวะร่างกาย
เหมือนกัน ทำไมมีความสุขต่างกัน มีความทุกข์ต่างกันนี้เพราะ
อะไร ใครเป็นคนทำ ใครเป็นคนแต่ง เราจะเห็นได้ง่ายๆเท่านี้
แหละ จะไปดูที่อื่นก็ไม่เห็นด้วย ดูที่ตัวเรา ให้ดูที่จิตใจของ
เจ้าของเนี่ย มันจะเห็น

ฉะนั้นบรรพบุรุษท่านเคยกล่าวว่า สวรรค์อยู่ในอก นรกอยู่ใน
ใจนี้ ถ้าฟังเผินๆเราก็ไม่รู้เรื่อง ถ้าหากว่าเรามาพิจารณาให้
เห็นตามเป็นจริงแล้วว่า ญาติโยมเราทุกคนเคยมีความสุขมั๊ย
เราเคยมีความสุขมั๊ย เคยมีทุกคน อาตมาตอบก่อนเลยว่าเคย
ทุกข์ เคยสุขมาแล้ว มันสุขอยู่ที่ตรงไหน เคยเห็นที่มันอยู่มั๊ย ใคร
เป็นคนสุข เราเคยมีความสุขมั๊ย นั่นมันทุกข์อยู่ที่ไหน ใครเป็น
คนทุกข์ สองอย่างนี้มันเกิดที่ไหน มันอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่ต้นไม้
เหรอด อยู่ที่ยอดไม้ อยู่ที่อากาศเหรอด อยู่ในแม่น้ำเหรอด มันทุกข์ที่
แม่น้ำเหรอด หรือต้นไม้เหรอด อยู่ที่อากาศ เปล่าทั้งนั้นแหละ มัน
สุขขึ้นที่ใจเรานี่เอง เมื่อทุกข์มันก็ทุกข์ขึ้นที่ใจเรานี่เอง มันไม่ได้

เกิดอยู่ที่ไหน ดังนั้นโบราณจารย์ท่านกล่าวว่า สวรรค์ในอภ
นรกในใจนี้ถูกแล้ว ไม่ใช่พูดเล่นๆนะ

คำที่ว่าสวรรค์อันนี้เป็นภาษาคำพูดของคน คำที่ว่าสวรรค์นี้
คือความสุข **สักคะ** คืออารมณ์อันเลิศ อารมณ์ที่พอใจ เลยมี
ความสุข แล้วอารมณ์ที่พอใจที่มีความสุขนี้ก็ไม่แน่นอนนะ ยังไม่
เป็นธรรมะ ถ้าไม่มีความฉลาดแล้ว มันก็ไปยึดเอาของผิดๆ
นั้นนะมาเป็นถูกด้วย ของเป็นโทษถือว่าเป็นของสนุกสุขสบายอย่าง
นี้เป็นต้น อันนี้เรียกว่ามันมีความสุข สุขจริงแต่ไม่ถูกต้องตาม
หลักพุทธศาสนา ตามธรรมะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าของเรา
สุขเพราะมันพอใจเรา สุขเพราะมันได้ตามปรารถนาของเรา
เท่านั้นเอง อันนี้ไม่เป็นประมาณ เป็นประมาณในหลักพุทธ
ศาสนาว่าสุขนั้นถูกต้องมั๊ย มันมีความสุขสบายและถูกต้องมั๊ย มัน
มีความดีและมันถูกต้องมั๊ย เบียดเบียนตนมั๊ย เบียดเบียนคนอื่น
มั๊ย

ถ้าเราพูดตามหลักปรมาัตถ์แล้ว เราจะรู้จักว่า เราจะเห็นตัว
บุญ เราจะเห็นตัวบาปอยู่ที่ใจของเรา เพราะมันเกิดที่นั่น

มิฉะนั้นพระพุทธรูปเจ้าท่านจะให้ฝึกจิต ฝึกจิตที่มันหลงนี้ให้มัน
รู้จัก ใจทุกวันนี้เนอะ บางคนเนอะไม่รู้จักรนรก มันตกรนรกหมกไหม้กัน
ทั้งวันและทั้งกลางคืนก็ยังไม่รู้เรื่องว่ามันตกรนรก นรกก็คือสถานที่ที่
มันเป็นทุกข์ เมื่อคนไปทำแล้วมันเป็นทุกข์ สัตว์นรกก็คือคนผู้
ทุกข์ คือบุคคลที่ไปทำผิดนั้นแหละ สถานที่ทำผิดนั้นก็คือนรก ผู้
ไปตกรนรกก็คือผู้ไปทำผิดนะ ก็ทุกข์ อันนั้นท่านเรียกว่าตกรนรก
ทั้งเป็นแต่เราก็รู้ว่ามันเป็นทุกข์เฉยๆ เมื่อพูดถึงนรก เราก็ขึ้นไป
พื้นปฐพีโน่นเนอะ เมื่อพูดถึงสวรรค์ก็ขึ้นไปบนอากาศโน่นเนอะ
ไม่รู้จักรว่าใจของเรามันเป็นสุข ไม่รู้จักรว่าใจเรามันเป็นทุกข์
ปราชญ์ที่ท่านกล่าวว่าจะมีปัญญามากที่สุดก็เดี๋ยวว่า สวรรค์ในอก
นรกในใจนี้ พวกเราทั้งหลายนั้นควรมาตั้งใจ ตั้งใจของเราเนี่ย
รักษาจิตของเราเนี่ย

จิตของเราเนี่ยมันเหมือนเด็กๆ เด็กน้อยๆไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ภาษา
อะไร จะปล่อยให้ไปเล่นมัน ไปพบไฟมันก็ตะครุบไฟ ไปพบอะไร
มันก็ตะครุบอันนั้นแหละ อย่างนั้นก็เหมือนกัน จิตที่ไม่ได้ฝึกก็
เป็นอย่างนั้น จิตที่ไม่ได้ฝึกก็เป็นอย่างนั้น เหมือนเด็กที่ไม่รู้

เดียงสา ไม่รู้เรื่องอะไร ไปพบน้ำก็ตะครุบน้ำ ไปพบไฟก็ตะครุบไฟ นี่ มันก็เกิดโทษอยู่เรื่อยไม่ได้ขาดเลยทีเดียว จิตอันนั้นจิตไม่ได้ฝึก จะเอาใครมาฝึกมันเล่า เหมือนเด็กในบ้านเรา เหมือนกับลูกหลานนะ จะเอาใครมารักษามันเล่า เราก็ต้องถามว่า เด็กมันเกิดมาจากไหน ลูกของใคร ถามมันไปซะว่าลูกใคร พ่อแม่มันอยู่ที่ไหน ก็พ่อแม่มันต้องตามดูแลลูก พ่อแม่ก็ต้องรักษาลูก ใครเป็นพ่อ ใครเป็นแม่ก็ต้องรักษาเด็กคนนี้ อันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น พ่อแม่ก็ผู้รู้ทั้งหลายที่พระพุทธเจ้าท่านสอนว่า ภิกษุทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงมาตามรักษาจิตของตน ผู้ใดตามรักษาจิตของตน ผู้นั้นจะพ้นจากบ่วงของมาร นั้น ใครตามรักษาจิต ก็ให้เรา รู้จักผู้รู้ทั้งหลาย

จิตของเรานี้ท่านจึงให้ภาวนาพุทโธๆ เป็นต้น เพื่อเรียกจิตเราเข้ามา ให้ดูลมหายใจให้เป็นอารมณ์อันเดียว เมื่อเรามีสติจดจ่ออยู่ในที่อันเดียว เราก็เห็นจิตเราเข้ามา ถ้าเราไม่ลิ้มพุทโธ มันก็เห็นจิตเราตลอดกาลตลอดเวลา นี่แต่วิธีฝึกจิต ฉะนั้นจิตที่ไม่ฝึกนี้ ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรแล้ว ก็ยังไม่เป็นคน ถึงเป็นคน ก็

เป็นคนที่ไม่รู้ เป็นคนที่ไม่สมบูรณ์ ถึงเป็นพุทธบริษัท แสดงตัว
เป็นพุทธบริษัทก็ยังไม่เป็นพุทธบริษัทที่สมบูรณ์ ฉะนั้นเรื่องที่สุด
นั่น พระพุทธเจ้าของเราท่านให้ฝึกจิต จิตอันนี้มันอยู่ที่ไหน จิตนี้
มันคืออะไร จิตนี้มันคืออะไร จะว่ามันไม่มีหรือ มันก็มีอยู่ แต่เรา
ไม่เห็นด้วยตาของเรา มันมีความรู้สึกนึกคิดอยู่ตลอดเวลา
ตลอดเวลา นี้เป็นของมีอยู่แล้ว มันเป็นเรื่องของมันอยู่อย่าง
เนี้ย

ฉะนั้นพวกเราทุกคนมีกาย แล้วก็มีวาจา แล้วก็มีใจ พร้อม
ทั้งสามประการนี้ แม้จะเดินไปที่ไหนก็ตามกันไป จะนั่งอยู่ที่ไหน
ก็ไปด้วยกันทั้งนั้นนะ นั่งด้วยกัน นอนด้วยกัน ไปด้วยกันทั้งนั้น
นะ สามประการนี้ กาย วาจา จิตนี้ ฉะนั้นเมื่อเราอยากจะทำ
ประพฤติกปฏิบัติตามธรรมะของพระพุทธเจ้าของเรา นั้น จะ
ปฏิบัติที่ไหน ปฏิบัติที่ตรงไหน ทำที่ตรงไหนแล้ว ว่าตัวในเรานี้ ตัว
เรานี้มันมีอะไรมัง มีมัย อะไรบ้าง มันมีมัย มันมาทำชั่วหรือทำ
ผิดเป็นสุขทุกข์นั้น ใครทำมัน เกิดมาจากไหน ใครเป็นคนรับมา
ผลที่สุดแล้วก็ไม่มียอะไร มีกาย มีวาจา ใจ สามสถานนี้เป็น

สถานที่ปฏิบัติ เป็นสถานที่ฝึกจิตของเจ้าของ ให้รู้ให้เห็นตาม
เป็นจริง

ถ้ามีความรู้ความเป็นจริงด้วยกาย วาจา จิตของเราไปแล้ว
ไ้ความต้านทานอารมณ์ต่างๆซึ่งมันเกิดขึ้นมาภายในจิตก็ดี จร
มากก็ดี แล้วก็รู้เรื่องของอารมณ์ทั้งหลายตามความเป็นจริง
โดยมากคนเราไม่ค่อยดูตัวของตัว ไม่ค่อยดูตัวของตัว ไม่ค่อย
สังวรณและไม่ค่อยสำรวจกาย วาจา ใจของเจ้าของนี้ การ
ประพฤติปฏิบัตินี้มันจึงเป็นหมัน มันจึงเกิดขึ้นไม่ได้ มันถึงไม่
เป็นคนโดยสมบูรณ์ เพราะมันมีการบกพร่อง คุณสมบัติของ
มนุษย์ทั้งหลายนั้นก็อยู่ที่กาย วาจา จิตของเจ้าของนี้เอง

ที่พวกเราทั้งหลายนั้นได้สมาทานกันบ่อยๆซึ่งศีล ๕ ประการ
หรือศีล ๘ ประการนี้ แล้วผลที่สุดท่านก็บอกอานิสงส์ให้ว่า **ศีล**
นะ สุขะติง ยันติ สีเล นะ โภคะสัมปะทา สีเล นะ นิพพุ
ติงยันติ ตัสมา สีลัง วิโสทะเย ทุกครั้ง เมื่อสมาทานแล้ว บอก
เลย บอกอานิสงส์ของศีล ศีลนั้นแหละมีความสุข ศีลนั้นคือพ้น
จากความผิด ไม่พูดผิด ไม่ทำผิด คนไม่ทำความผิดมันก็เย็นใจ

เย็นกายเย็นใจ จะนั่งก็เป็นสุข จะนอนก็เป็นสุข จะไปที่ไหนมันก็เป็นสุข ท่านจึงเรียกว่า สีเล นะ สุขะติงยันติ มันเป็นสุข เพราะจิตนี้มันปราศจากโทษ จิตไม่มีโทษ ไม่เดือดร้อน มันก็เป็นสุข

สีเล นะ โภคะสัมปะทา บุคคลผู้มีศีลนั้นเป็นโภคะ โภคะภายนอกก็คือสิ่งทั้งหลายทั้งปวงที่มาเลี้ยงชีพ เป็นสัมมาอาชีวะ สัมมาอาชีวะหามาได้ทางสัมมาอาชีวะแม้ถึงน้อย มันก็มาก มันมากเพราะว่ามันมีคุณค่า มันเป็นสัมมาอาชีวะ ท่านจึงจัดเป็นโภคะสัมปะทา ถึงพร้อมด้วยโภคะ อย่างเพชรนิลจินดาของพวกเรา นั่นนะ ก้อนนิลเดียวก็มีราคาแพง เพราะมันปราศจากสิ่งที่ไม่มีความค่า ใส้สิ่งทั้งหลายที่เราเลี้ยงชีพของเรา นั่นมันปราศจากสิ่งที่เป็นโทษแล้ว มันก็เป็นราคา เป็นโภคะ แม้โภคะภายในมันก็ยังเป็นสมบัติด้วย จักขุสมบัติ โสตะสมบัติ ฆานะสมบัติ ชิวหาสมบัติ แต่ละอย่างนี้มันก็เป็นสมบัติทั้งนั้นนะ เป็นสมบัติที่สมบูรณ์ ไม่พิการ ร่างกายไม่พิการ ตาไม่พิการ หูไม่พิการ จมูกไม่พิการ ทุกสิ่งทุกอย่างสมบูรณ์บริบูรณ์แล้ว นั่นเรียก โภคะสัมปะทา ถึงพร้อมด้วยโภคะอันนั้น

สี่เล นะ นิพพุตังยันติ เมื่อเรามีความสุข เมื่อเรามีโภคะ ความเยือกเย็นก็เกิดขึ้นมาในที่นั้น เราจะประพฤติปฏิบัติธรรมะ จะไปนิพพาน มันก็เป็นรากฐานที่มั่นคง เป็นรากฐานที่ดี อันนี้ เป็นอานิสงส์ เป็นสมบัติ เป็นคุณสมบัติของมนุษย์ พุดง่ายๆเลย ว่าผู้มีศีล ๕ ประจำตัวอยู่แล้ว ให้เข้าใจเถิดว่า พวกท่านทั้งหลาย นั้นมีคุณสมบัติมนุษย์สมบูรณ์แล้ว ถ้าหากว่ายังไม่มีศีล ๕ ประจำตัว ประจำใจของเจ้าของแล้วนั้นนะ ก็ให้เข้าใจเถิดว่า คุณสมบัติของมนุษย์ไม่สมบูรณ์ ยังไม่สมบูรณ์ที่จะเป็นมนุษย์ อันนี้เข้าใจง่าย ๆ เลยทีเดียว

มิฉะนั้นสิ่งทั้งสามอย่างนี้ มันจึงเป็นอานิสงส์ของผู้ที่รักษา ศีล ผู้ที่พร้อมแล้วด้วยกายก็ดี พร้อมด้วยวาจาก็ดี พร้อมด้วยใจก็ดี เตรียมตัวได้แล้ว จะไปพระนิพพานก็ได้ มีโอกาสแล้ว หูได้ยิน แล้ว ตาเห็นได้ จมูกก็ใช้ได้ ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมแล้ว จะไปได้ ดังนั้นพวกเราท่านทั้งหลายในวันนี้ ก็เป็นผู้มาประพฤติปฏิบัติ สร้างกุศลผลทานอันนี้เพื่อให้สมบูรณ์ที่จะเป็นมนุษย์ เป็นมนุษย์ สมบัติ สมบัติของมนุษย์ ใจก็เป็นสมบัติของมนุษย์ กายก็เป็น

สมบัติของมนุษย์ ตา หู จมูก ลิ้นก็เป็นสมบัติของมนุษย์พร้อม
กัน ไม่ใช่ร่างกายเป็นสมบัติของมนุษย์ ใจเป็นอย่างหนึ่ง กายเป็น
อย่างหนึ่ง ไม่ใช่อย่างนั้น อันนั้นมันไม่สามัคคีกัน ไม่สมบูรณ์จะ
เป็นมนุษย์ได้ ฉะนั้นการประพฤติปฏิบัตินี้ มันจึงเนื่องอยู่ในจิต
เจ้าของนี่นั่นเองแหละเป็นต้น อย่างวันนี้ได้กระทำบุญครบ ให้
ทาน เป็นทานมัชฌิมมี ศีลมัชฌิมมี ภาวนามัชฌิมมี ทั้งสามประการ
นี้พร้อม

ฉะนั้นในส่วนกาย ส่วนวาจาในตัวของเรานี้ ของดีมีอยู่ในนี้
อย่าไปมองที่อื่นเลย อยู่ในที่นี้เอง ที่กายกับจิตของเรานี้ ฉะนั้น
หลักการประพฤติปฏิบัตินี้ ท่านจึงให้มีการปฏิบัติ ทำไม่ถึง
ปฏิบัติ ก็เพราะว่า เราเกิดมานั้นนะ ไม่มีอะไรมามาก เห็นมัชฌ
เกิดมาไม่ค่อยมีอะไรมา มีร่างกายเรานี้แหละมา บุญบาปมันอยู่
ที่ไหน สะพายม้ามัยไม่เห็นไม่เห็น ผู้หญิงก็ดี ผู้ชายก็ดี เกิดมา
มีร่างกายเท่านั้นแหละ กางเกงก็ไม่เคยมี เสื้อก็ไม่เคยมี ผ้าห่มก็
ไม่เคยมี มาแต่ร่างกายเท่านั้นแหละ เปลือยกายมา แสดงว่าของ
ในโลกอันเนี้ย เราจะเก็บไปสู่โลกหน้าด้วยมือของเราไม่ได้

ฉะนั้นเด็ก ๆ มาเกิดมันถึงไม่ได้ถืออะไรมา แต่ว่ามันรวมไว้ มันรวมไว้ที่อื่น มันรวมไว้ที่จิต

จะยกตัวอย่างให้เห็นว่า เม็ดมะม่วง เมล็ดลำไยนะ เป็นต้น ถ้ามันเป็นเมล็ดอยู่นะ เราจะพิจารณาดูหาต้นมันไม่มี ดอกมันก็ไม่มี เมล็ดมะม่วงนะ มันก็เป็นสิ่งที่ละเอียดอันหนึ่งเท่านั้นแหละ อยู่ในนั้นแหละ อันนี้ก็เหมือนกันฉันใด ถึงแม้ว่าบุคคลไม่ได้ถืออะไรมาก็ตาม ไม่ได้แบกหามอะไรมาก็ตาม เมื่อธรรมชาติของมัน แก่กล้าขึ้นมาแล้วนะ มันเป็น มันเป็นของมัน มันจะมีปัญญา มันก็เป็นของมัน มันจะไม่มีปัญญา มันก็เป็นของมัน มันจะเป็นคน จนมันก็เป็นของมัน มันจะเป็นคนรวย มันก็เป็นของมัน เพราะว่า อันนั้นมันมีอยู่แล้ว มันมีอยู่ เหมือนเม็ดมะม่วงนั้นแหละ ต้นมะม่วงก็อยู่ในเม็ดมะม่วง ใบมะม่วงก็อยู่ในเมล็ดมะม่วง กิ่งก็อยู่ในเมล็ดมะม่วง แต่ยังไม่แสดงออกมา ไม่มีไม้ไม่รู้ มันไม่รู้จัก มันไม่รู้จัก เมื่อหากว่าเราเอาไปเพาะลงในดิน ได้กินอาหาร ตามธรรมชาติของเมล็ดผลต้นไม้ มันจะเกิดเป็นลำต้นขึ้นมา มันจะ

เกิดเป็นใบขึ้นมา มันจะโตขึ้นมา มันจะเป็นเหมือนต้นมะม่วง
ธรรมดาของเรานี่เอง อันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น

ฉะนั้นพระพุทธองค์ท่านจึงสอนว่าการกระทำกรรมนี้แหละ
กรรมนี้เป็นผู้แจกหรือเป็นผู้แบกให้ตีหัวต่างๆกัน ไม่มีอะไรแล้ว
คือการกระทำของเรา มีฉะนั้น เห็นเรื่องสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เป็น
ของแปรเปลี่ยน ไม่คงเส้นคงวา ประเดี๋ยวประด๋าว แล้วเราก็จาก
มันไป ถ้าเราไม่จากมันไป มันก็จากเราไป เป็นของไม่แน่นอน
เป็นของไม่ยั่งยืน มีฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านจึงไม่ให้หลง เมื่อจนก็
อย่าลืมจน เมื่อรวยก็อย่าลืมรวย ทั้งรวยทั้งจนนี้แหละ เราจะหนี
จากมันทั้งนั้นแหละ หาได้มาก เราก็ทิ้งไว้มาก หาไว้น้อย เราก็
ทิ้งไว้น้อย ดังนั้นเราจึงเก็บเอาสิ่งทั้งหลายเหล่านี้มาสร้าง
ประโยชน์ให้อยู่ในเจตนาของเจ้าของในดวงวิญญาณของเรา
เมื่อจิตในดวงวิญญาณของเราถึงแม้ว่ามันจะเปลือยกาย
มาเกิดก็ตามที่มันเหอะ มันยังมีเหตุ มันยังมีปัจจัยอยู่ มันมีอยู่
อันนี้ท่านเรียกว่ากรรมวิบากมันยังมีอยู่ ฉะนั้นการกระทำบุญ
การกระทำกุศลของเราเราจะมองเห็นบุญได้ง่ายๆ เห็นกุศลได้

ง่าย ๆ ทำชั่วเห็นบาปได้ง่าย ๆ ทำบุญได้บุญ ทำบาปได้บาป บาง
คนว่าทำบุญนะ ได้เงินมาถึงจะได้บุญ ไม่ได้เงินมันไม่ได้บุญ
หรือ ออกอย่างนี้เป็นต้น ใจความเป็นจริงการกระทำบุญ มันเจตนา
ที่ทำ เมื่อไหร่ เมื่อนึกขึ้นมามันดีแล้ว มันเป็นบุญแล้ว ต้นก็เป็น
บุญ เมื่อการกระทำอยู่ก็เป็นบุญ ทำเสร็จแล้วมันก็เป็นบุญ

มีฉะนั้นพวกญาติโยมเราทั้งหลายวันนี้ ให้เป็นผู้รู้จักบุญ จง
เป็นผู้รู้จักบาป ทำบาปก็ให้รู้จักว่าเป็นบาป ทำบุญให้รู้จักว่าบุญ
อันนั้นคือมือกุศล มีกุศลแล้วจึงฉลาดเช่นนั้น กุศลโลผู้ฉลาด ใจ
ความฉลาดนั่นเองเป็นต้น จะทำกิจการอันใดเป็นต้นก็เรียบร้อย
ด้วยความฉลาด ฉะนั้นจึงเป็นการกระทำบุญเพราะเรื่อง
ทั้งหลายเหล่านี้ นะ พระพุทธเจ้าเห็นว่ามันเป็นของไม่เที่ยง เป็น
ของไม่แน่นอน ส่วนลึกก็จริง แต่ท่านพูดง่าย ๆ ท่านเรียกว่า
ร่างกายของเราไม่ใช่ตัวของเรา หรือสิ่งของอันนี้ไม่ใช่ของเรา
ตัวนี้ก็ไม่ใช่ตัวของเราดังนี้ พูดเช่นนี้ก็ความจริง มันเป็น
ความจริง สิ่งทั้งหลายเหล่านี้มันจัดว่ามี ดิน น้ำ ไฟ ลม เท่านั้น
แหละ อย่าไปไว้วางใจมันเลย เมื่อจะเป็นเมื่อไรมันก็เป็นไปได้ หูเรา

ดีอยู่ มันจะหนวกเมื่อไหร่ก็ได้ ตาเราดีอยู่ มันจะบอดเมื่อไหร่ก็ได้
อวัยวะร่างกายเราแข็งแรง มันจะเกิดโรคภัยไข้เจ็บมาเมื่อใดก็ได้
มิฉะนั้นไม่น่าไว้ใจมันเลย

พวกเรา ใครมีอะไรก็สร้างเสีย สร้างคุณงามความดี สร้างแต่
เมื่อมีชีวิตอยู่นี้แหละ มันดีมากที่สุดเลยที่เดียว บางคนก็คิดว่า
ตายสร้างบุญ ตายจึงทำบุญกัน ให้ลูกหลานทำบุญซะเมื่อตาย
เป็นต้น เมื่อมีชีวิตอยู่ไม่รู้จักบุญเลย ไม่รู้จักกุศล ไม่รู้จักผิด ไม่
รู้จักถูก คนไม่รู้จักบุญมันจะเอาบุญได้อย่างไร คนไม่รู้จักบาปนั้น
จะละบาปไปไม่ได้ เช่นนี้เป็นต้น คนรู้จักบุญ เอาบุญได้ คนรู้จัก
บาป ละบาปไปได้ อันนี้เรียกว่ากุศลธรรมเกิดขึ้นมาแล้ว เกิด
ความฉลาดขึ้นแล้ว

ฉะนั้นบรรดาพวงญาติโยมเราทั้งหลายมาวันนี้ก็จงเป็นผู้ตั้ง
อกตั้งใจได้กระทำบุญแล้วในวันนี้ ให้เป็นผู้มีบุญ เดินไปก็ให้เป็น
ผู้มีบุญ นั่งอยู่ก็เป็นผู้มีบุญ นอนอยู่ก็ให้เป็นผู้มีบุญ คือให้มี
ความสุขกายสบายใจ ให้รู้ตามความเป็นจริงของมันเสีย สิ่งทั้ง
สองอย่างนี้ ก็คือมีกายมีใจสองอย่างเท่านั้นแหละ ไม่มีอื่นไกล

แล้ว ทุกคนก็เอามาด้วย กลับไปกรุงเทพก็เอากลับไปด้วย มันอยู่
ด้วยกันทั้งนั้นแหละ มีของดีทั้งนั้นอยู่ที่กายที่ใจของเราเนี่ย อย่าไป
มัวหาที่อื่นเลย ที่คำสอน ที่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้มันถูกแล้ว
มันถูกแล้ว

มีฉะนั้นพุทธบริษัททั้งหลายซึ่งเป็นผู้มีศรัทธา เป็นผู้มี
ปัญญา มากระทำการกุศล ณ วันนี้ จงเป็นผู้มีวาสนาบารมี ใน
การกระทำของพวกท่านทั้งหลาย ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ
ด้วยอำนาจของการกระทำนี้ ด้วยอำนาจของคุณพระศรี
รัตนตรัยซึ่งอุตสาห์พยายามมาถึงวัดหนองป่าพงเนี่ย และวาระ
ที่สุดก็ได้ฟังธรรม ต่อนี้ไปก็ได้จากวัดป่าพงไป ขอบุญกุศลอันนี้
บารมีอันนี้จึงคุ้มครองท่านทั้งหลายทุกๆท่าน จงเป็นผู้ไม่มีภัยไม่
มีอันตรายในการเดินทางกลับไปกลับมา ด้วยอำนาจของคุณ
พระศรีรัตนตรัยนี้จึงปกป้องรักษาพวกท่านทั้งหลายนี้ จงมี
ความสุข จงมีความสบาย จงเป็นผู้มีความรุ่งเรืองถาวรในกิจการ
ของพวกท่านทั้งหลายทุกๆท่านเทอญ

ที่มา: <https://youtu.be/gnjDbGFDEk>